

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 252/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Rastislavova 68, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Blyšťan, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10 Er/507/2012 z 26. júna 2012, postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 CoE/491/2012 z 31. januára 2013 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 ECdo/180/2013 z 30. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 Er/507/2012 z 26. júna 2012, postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoE/491/2012 z 31. januára 2013 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 ECdo/180/2013 z 30. októbra 2014.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poisťovníctva. Na základe poisťnej zmluvy uzavretej medzi sťažovateľkou a fyzickou osobou – povinnou sa táto 21. októbra 2008 zaviazala platiť dohodnuté poistné. Keďže povinná v rozpore s poisťnou zmluvou dohodnuté poistné za riadne sťažovateľkou poskytnutú službu nezaplatila, sťažovateľka sa „v súlade s *individuálne uzavretou rozhodcovskou doložkou, ktorú povinný mal možnosť ovplyvniť*“, obrátila na Arbitrážny súd Košice (ďalej len „arbitrážny súd“), ktorý rozhodcovským

rozsudkom zaviazal povinnú na zaplatenie dlžného poistného s príslušenstvom. Povinná dlžné poistné v lehote vyplývajúcej z rozhodcovského rozsudku nezaplatila, preto sťažovateľka na podklade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu podala súdному exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie, ktorý následne požiadal okresný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd označeným uznesením žiadosť súdneho exekútora zamietol, čo po podaní odvolania sťažovateľkou krajský súd označeným uznesením potvrdil. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd označeným uznesením odmietol, pretože *„prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p.“*.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie okresný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, keď po preskúmaní vyžiadaných *„Všeobecných poistných podmienok...“* dospel k záveru, že tieto obsahujú podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán (t. j. neprijateľné zmluvné podmienky), a preto je rozhodcovská doložka dojednaná v ich XV. časti neplatná, v dôsledku čoho je rozhodcovský rozsudok materiálne nevykonateľný. Podľa názoru sťažovateľky exekučný súd pri preskúmaní exekučného titulu prekročil svoju právomoc, keď rozhodcovský rozsudok preskúmal z hľadísk, na ktoré ho zákon neoprávňuje, ale *„nanovo konštruoval skutkový stav“*, pričom *„dospel k úplne opačným právnym záverom ako rozhodcovský súd“*. Keďže ani krajský súd a najvyšší súd neochránili sťažovateľku pred svojvoľným postupom okresného súdu, rovnako porušili jej právo na spravodlivý súdny proces. Krajskému súdu pritom vytýka, že vo svojom rozhodnutí nevenoval žiadnu pozornosť ňou predostretej právnej argumentácii a že opomenul vykonať ňou navrhované listinné dôkazy. Na druhej strane právny záver najvyššieho súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí konštatoval, že *„v tomto štádiu exekučného konania... sa vychádza z tvrdení sťažovateľa v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu, nevykonáva sa v tomto štádiu dokazovanie a vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, posudzovanie splnenia podmienok konania a tiež predpokladov, za ktorých možno vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie*

exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávnenej osoby“, považuje sťažovateľka za arbitrárny a nepreskúmateľný.

Sťažovateľka v závere sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že uvedený postup a rozhodnutia všeobecných súdov sú v rozpore nielen s relevantnými právnymi normami vnútroštátneho právneho poriadku, ale aj judikatúrou ústavného súdu (IV. ÚS 95/2010, III. ÚS 44/2011, II. ÚS 499/2012) a Súdneho dvora Európskej únie (C-40/08, C-472/11, C-342/13), ktorého výklad Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je záväzný pre všetkých sudcov členských štátov, pričom ich zaväzuje zohľadniť to, či doložka znemožňuje po jednoinštančnom rozhodnutí rozhodcovského súdu podať proti tomuto rozsudku žalobu alebo iný opravný prostriedok na všeobecný súd.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že označeným postupom a uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, aby označené uznesenia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na prerokovanie vecí v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 10 Er/507/2012 z 26. júna 2012, postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoE/491/2012 z 31. januára 2013 a postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 ECdo/180/2013 z 30. októbra 2014.

K námietke porušenia označených práv sťažovateľky postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 10 Er/507/2012 z 26. júna 2012

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a rozhodnutia okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský (druhostupňový) súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmavať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K námietke porušenia označených práv sťažovateľky postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoE/491/2012 z 31. januára 2013

Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti uvedenému postupu a uzneseniu krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku

Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v tomto prípade za zachovaný.

Ústavný súd konštatuje, že už vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. I. ÚS 359/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 160/2013 z 28. februára 2013, sp. zn. III. ÚS 433/2013 z 10. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 455/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. I. ÚS 14/2014 z 22. januára 2014, sp. zn. I. ÚS 41/2014 z 29. januára 2014, sp. zn. II. ÚS 389/2014 z 23. júla 2014, sp. zn. II. ÚS 816/2014 z 26. novembra 2014, sp. zn. III. ÚS 702/2014 a iných) podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky, ktorými napádala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami odvolacích súdov, ktorými boli potvrdené uznesenia prvostupňových súdov o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého mala byť exekúcia vedená, nebol spôsobilým exekučným titulom z dôvodu, že rozhodcovskú doložku si povinná individuálne nevyjednala, resp. uznesenia prvostupňových súdov o zastavení exekúcie, preto v okolnostiach posudzovaného prípadu nepovažoval za účelné tieto duplicitne citovať a v podrobnostiach na ne odkazuje.

V danom prípade krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okrem iného uviedol:

«Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi uvedeným v napadnutom uznesení okresného súdu, na ktoré poukazuje v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. a navyše poukazuje na ďalšie skutočnosti, ktoré odôvodňujú správnosť napadnutého rozhodnutia...»

Podľa oprávneného išlo o individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku, a preto súdna kontrola je nedôvodná. Namietal, že pokiaľ by povinný rozhodcovskú doložku nepodpísal, nemalo by to žiadny vplyv na zvyšok VPP a teda na poisťný vzťah.

Novela Občianskeho zákonníka súčinnosťou od 01. 01. 2008 rozšírila výnimky zo súdnej kontroly aj na podmienky, ktoré boli individuálne dojednané (§ 53 ods. 1 OZ). Primárne sa preto odvolací súd zaoberal povahou dojednaní rozhodcovskej doložky. Zastáva názor, že v danom prípade spotrebiteľ nemohol ovplyvniť obsah zmluvného ustanovenia v XV. Časti VPP, ale ani obsah „Osobitných zmluvných dojednaní“, ktoré boli dopredu pripravené dodávateľom. Navyše, aj keby bola rozhodcovská doložka osobitne vyjednaná, spadala by pod súdnu kontrolu, a to s poukazom na závery v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-484/08 Caja de Ahorros y Monte de Piedad de Madrid, v ktorom Súdny dvor riešil práve výklad výnimky zo Smernice (týkajúcej sa ceny plnenia). Odvolací súd má za to, že individuálne dojednanie (osobitné vyjednanie) má sledovať naplnenie princípu ochrany spotrebiteľa, to znamená, že spotrebiteľ si z určitých dôvodov osobitne vymieňuje nejakú pre neho významnú klauzulu. Dojednanie rozhodcovskej doložky spôsobom, akým bola uskutočnená – predložená povinnému, vo vopred pripravenej formulárovej podobe, hoci aj v osobitnej časti VPP, nie je o individuálne vyjednanom rozhodcovskom konaní, ale o predložení zmluvných podmienok, ktorými oprávnený sledoval formálne ich vylúčenie spod režimu súdnej kontroly, tzv. neprijateľných zmluvných podmienok, čo samo o sebe možno hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle cieľov Smernice č. 2005/29 o nekalých obchodných – praktikách...

Odvolací súd považuje za správny právny záver exekučného súdu o oprávnenosti exekučného súdu skúmať ex offo platnosť predmetnej rozhodcovskej doložky, a to vychádzajúc z vyššie uvedeného skutkového stavu. Tento právny záver možno vyvodiť z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s princípom ochrany práv spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, vyplývajúcim z právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa...

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, ale aj s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 607/2012-21 zo dňa 12. 12. 2012) považuje za neopodstatnené tvrdenie oprávneného v odvolaní, že exekučný súd prekročil právomoc pri posudzovaní neprijateľností rozhodcovskej doložky...

Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa o aplikácii smernice Rady 93/13/EHS..., ktorá sa má tiež vykladať vtom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý

rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel preskúmať ex offio nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve, uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia exekučného súdu, že v predmetnej zmluve ide o neprijateľnú zmluvnú doložku, podľa ktorej spotrebiteľ nemá na výber a je nútený podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, platné už v čase uzatvorenia zmluvy, jednoznačne považuje za neprijateľnú takú zmluvnú podmienku, ktorá vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné...

Aj podľa názoru odvolacieho súdu je rozhodcovská doložka z vyššie uvedených dôvodov neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatnou. Rozhodcovský rozsudok, ktorý bol vydaný v rozhodcovskom konaní rozhodcovským súdom bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán, nie je riadnym vykonateľným exekučným titulom, nakoľko takéto rozhodnutie je nulitné, z právneho hľadiska neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Exekučný súd dospel k správnenému záveru ak exekučný titul považoval za materiálne nevykonateľný a absenciu tejto jeho vlastnosti za neodstrániteľnú prekážku brániacu vo vykonaní exekúcie, z čoho vyvodil záver o nutnosti zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.»

Preskúmaním označeného uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne

akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokúvaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení prvostupňového rozhodnutia presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka svojím návrhom domáhala.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označeným postupom a uznesením krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na skutočnosť, že námietku porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu označeným postupom a uznesením krajského súdu sťažovateľka osobitne neodôvodnila v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

K námietke porušenia označených práv sťažovateľky postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 ECdo/180/2013 z 30. októbra 2014

Z rovnakých dôvodov ako v prípade odvolacieho súdu ústavný súd odmietol aj sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie označených práv uvedeným uznesením najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, pretože „*prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p.*“.

Uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne a nepreskúmateľné, pričom najvyššiemu súdu vytyka najmä to, že nenapravil pochybenia súdov nižších stupňov, o ktorých existencii je presvedčená.

Aj preskúmaním označeného uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd sa v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku dôsledne zaoberal námietkami sťažovateľky, ktoré uplatnila už v odvolacom konaní, pričom tieto opätovne predniesla ako dôvody dovolania. Jasne a zreteľne uviedol, prečo rozhodnutia súdov nižších stupňov konajúcich vo veci považoval za správne a vydané v súlade so zákonom. Dotkol sa v podstate všetkých relevantných namietaných okolností, avšak nezistil nič, čo by odôvodňovalo potrebu jeho zásahu v uvedenej veci. Najvyšší súd uviedol, ktorými zákonnými ustanoveniami príslušného procesnoprávneho predpisu sa pri posudzovaní veci sťažovateľky spravoval a ako ich aplikoval. Jasne a zrozumiteľne ozrejmil, prečo považoval dovolanie sťažovateľky za také, ktorého prípustnosť nemožno vyvodiť z § 239 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmal aj z hľadiska prípadných nedostatkov predpokladaných ustanovením § 237 OSP, avšak s negatívnym výsledkom. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v rozhodnutí najvyššieho súdu nezistil svojvôľu, arbitrárnosť ani jeho neodôvodnenosť.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľky ústavný súd pripomína, že všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych

predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07, III. ÚS 212/2011). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností ústavný súd považuje napadnutý postup najvyššieho súdu, ako aj jeho uznesenie o odmietnutí dovolania sťažovateľky z ústavného hľadiska za udržateľný, a keďže medzi nimi a námietkou porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil žiadnu príčinnú súvislosť, sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí spočívajúceho v absencii právne relevantného odôvodnenia v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015